

Sygn. akt I CSK 812/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko P. sp. z o.o. S.K.A. w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 sierpnia 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1380 zł
(jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o naruszenie dóbr osobistych.

Sądy obu instancji uznały, że nie narusza dóbr osobistych powoda opublikowanie przez stronę pozwaną nakazanego przez Sąd w wyroku z dnia 23 sierpnia 2011 r. tekstu przeproszenia powoda za naruszającą jego dobra osobiste publikację prasową z dnia 31 marca 2001 r., wraz z komentarzem od wydawcy strony pozwanej o treści: „Sprawa przeciwko „P.” została wszczęta w 2001 r. (a więc w różnych instancjach toczyła się ponad 10 lat!) i dotyczyła m.in. wykorzystania przez autora artykułu informacji zawartych w innym materiale prasowym. W 2009 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił powództwo A.S. w całości, następnie w wyniku wyroku Sądu Najwyższego sprawa wróciła do ponownego rozpatrzenia i zakończyła się wyrokiem jak wyżej.” Sądy stwierdziły, że komentarz od wydawcy nie wprowadza w błąd przeciętnego czytelnika co do wyniku sprawy wytoczonej przez powoda stronie pozwanej w 2001 r. ani co do treści wyroku jaki zapadł w tej sprawie w 2011 r., a więc co do tego, że powód sprawę tę wygrał.

W skardze kasacyjnej powód, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stwierdzając, że skarga jest oczywiście uzasadniona, o czym świadczy:

a) nierozpoznanie przez Sąd II instancji wszystkich zarzutów apelacyjnych , w szczególności dotyczących braku odpowiednich kompetencji powołanego przez Sąd I instancji biegłego językoznawcy i oczywistej oraz rażącej wadliwości tej opinii, co doprowadziło do nierozpoznania apelacji i w konsekwencji naruszyło prawo powoda do ponownego, pełnego i merytorycznego rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy;

b) nieprzeprowadzenie przez Sąd II instancji dowodu z opinii biegłego posiadającego wiadomości specjalne w kwestii odbioru przez przeciętnego

odbiorcę tekstu przeprosin wraz z komentarzem, mimo że rozpoznanie istoty przedmiotowej sprawy w sposób oczywisty wymaga wiadomości specjalnych;

c) nieuprawnione i niczym nie uzasadnione przyjęcie przez Sąd II instancji, że publikacja przez pozwaną komentarza do tekstu przeprosin będących efektem prawomocnego wyroku nie narusza dóbr osobistych powoda, mimo że sporny komentarz w sposób oczywisty wskazuje lub co najmniej sugeruje, że powództwo A.S., po wieloletnim procesie, zostało ostatecznie oddalone, a sąd, choć uznał komentarz za zbędny, nie dostrzegł oczywistego celu jego publikacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia przepisów prawa przez sąd drugiej instancji, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Nie wystarczy przy tym samo sformułowanie takiego zarzutu przez skarżącego ani użycie przez niego, nawet kilkakrotne, przymiotników „rażące”, „oczywiste” czy „niewątpliwe” do opisu charakteru naruszenia prawa oraz wyrażenie przekonania, że doprowadziło to do naruszenia jego podstawowych praw procesowych, jeżeli skarżący nie wykaże, iż rzeczywiście sąd drugiej instancji naruszył prawo w sposób kwalifikowany, co skutkowało wydaniem oczywiście błędnego wyroku (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49, z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, z dnia 22 grudnia 2009 r. I CSK 395/09 i z dnia 7 grudnia 2011 r. V CSK 113/11, nie publ.).

Skarżący nie wykazał powyższych okoliczności. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazał żadnych naruszonych przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa a treść tego uzasadnienia sprowadza się do niedopuszczalnej w skardze kasacyjnej polemiki z oceną materiału dowodowego, w tym opinii biegłego, dokonaną przez Sąd pierwszej instancji oraz polemiki ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd drugiej instancji zarówno co do tego, że analiza

zakwestionowanego komentarza do przeprosin nie wymaga wiadomości specjalnych, wobec czego nie było konieczne dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy językowego lub prasoznawcy, jak i polemiki z merytorycznym stanowiskiem zajęтым przez ten Sąd, iż zakwestionowana publikacja nie narusza dóbr osobistych powoda.

W istocie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi powtórzenie uzasadnienia podstaw kasacyjnych i w żaden sposób nie wskazuje na kwalifikowane, oczywiste naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. Przeciwnie - analiza zakwestionowanego tekstu prasowego prowadzi do wniosku, że jest on nieskomplikowany i jednoznaczny, jego prawidłowe zrozumienie przez przeciętnego odbiorcę niewątpliwie nie wymaga wiadomości specjalnych, w szczególności z pewnością nie wynika z niego, że powód przegrał wszczęty w 2001 r. proces sądowy o naruszenie przez pozwaną jego dóbr osobistych. Z tekstu tego w sposób jednoznaczny wynika, że powód proces ten wygrał i dlatego właśnie pozwana publikuje tekst przeproszenia.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.